

Кличе вила Петровић Данила

Кличе вила Петровић Данила	Па весело пред кулу изађе,
Чуј Данило црногорски Књаже,	Ђе на окуп цетињане нађе.
Што ти вила са Ловћена каже,	С њима поче у колу играти
За крваву битку на Граховцу	И весело из грла пјевати.
Ђе би понос сваком Црногорцу,	Но га опет нагоркиња зове
Да побједи или да погине	Чуј Данило и тужне гласове
За слободу своје домовине.	У овоме боју крвавоме,
Црногорци са помоћу Бога,	Паде књаже на пољу бојноме,
И пресветог Свеца Острошкога,	Што мртвије а што рањеније,
Разагнаше турке Османлије,	Твојих двије хиљаде ратника
Да се прича доклен сунце грије.	Биранијех на глас Племеника.
У по, битке и љута мегдана,	Када вилу разуми Данило,
Копривица Станиша с, Бањана	Нимало му не бијаше мило
Кадри Паши одсијече главу,	Па нареди весеље да стане,
И задоби за навијек славу,	Јер га братске забољеше ране
Око паше изгибоше Турци	На то Ђетна Јововића пуче,
Побише их из горе хајдуци	Књаз Данила за скуте повуче,
Шест хиљада на броју турака	Па упита стара господара?
Више неће угледати мајка	Ко то Књаже весеље прекину,
Што претече с, мегдана утече	Ко поквари ову светковину?
Кад то вила Књаз Данилу рече,	Кад смо Турке мушки дочекали
Од среће је на ноге скочио	И њихову војску крдисали,
И танане пушке истурио	Књаз Данило Ђетни одговара,

Чу ли мене моја стрина стара
Ја сам ову игру прекинуо,
Тужан ми је гласник допануо
Да је наших много изгинуло,
И тешкијех рана допануло
Међу њима и твоји синови,
Лука ти је храбро погинуо
Унук Новак рана допануо
Крај Новака Рама и Поп Мила
Пушчана су зрна обранила,
Сву тројицу носе у ранама
На видање вашијем кућама.
Кад је Ђетна Књаза саслушала,
Овако је њему казивала;
Ја нијесам родила синове,
Да женама сједе уз скутове,
Нити да се крију по кужина,
По кужина и вучјих јазбина
Но да гину и слободу бране
Рањенијем нек су срећне ране.
Погинулим Бог гушу да прости,
Нек им родна грудa прими кости,
Ми за њима нећемо плакати
Нећемо их мртве обрукати,

Но ће мо нас двоје заиграти
Још и ово Књаже мораш знати,
Не ломи се турска царевина
Без мртвијех и рањених сина,
Нит се царски плијене топови
Да не гину српски соколови.
Па њих двоје сложено заиграше
И весело пјесму запјеваше
Пјесму коју и данас пјевамо
С, којом наше младе нападамо,
Јунацима умријет недамо
Но ће они живјети са нама,
Са гудалом и светим гуслама.